

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Maroni. 167.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Μάρωνι. ρξζ.

Ἐἴθετο μὲν χερδὶν τῆς ἄλλων πα-
 θῶν, καὶ ἀκμῶν ἔχει, καὶ ὡδὸν ἀκμῶν
 οἶδε, καὶ κόρον ὀπίσθιαται, καὶ εἰς τελευτῶν
 ἐπέγεται. ὁ δὲ δεινὸς τῆς φιλοζη-
 ματίας ἔρωσ, μήτ' ἔμφυτος ἂν, ἀλλ'
 ἔξωθεν ποδὲν ὀπίσθιαται, ὡδὸν ἀκμῶν
 οἶδε, κόρον ὀπίσθιαται, εὐφροσύνην
 οἶδε ὀπίσθιαται, τελευτῶν οἶδε ἀνέγεται.
 αἰδ' ἀκμῶν, μάλλον δὲ τῶν ἀκμῶν
 ὀπίσθιαται, νεανικώτερος ἑαυτοῦ, καὶ τῶν
 νεανικώτερος ἑαυτοῦ βιάζεται. οὐ γὰρ
 παρὰ τὰ ἄλλα πάθη τῶν ἀμύλλων
 ποιεῖται μόνον, ἀλλὰ καὶ παρὰ ἑαυ-
 τὸν, καὶ ἑαυτὸν νικῶσι φιλονεικῶν.
 βῆσιν γὰρ ἂν πῶς τὰ ἀνέφικτα κατα-
 λήσεται, ἢ σκῆνος κόρον λήσεται. ἢ
 γὰρ παρὰ θῆκεν μείωσιν, ἢ οἶδ' ὅπως,
 καὶ ἐλάττωσιν εἶναι ἠγούμενος, πλέον
 ἀνιχνύει τὸ πῦρ, ὅσον καὶ τῆς οἴης πρὸς
 φασί γεγενησιν ψυχῆς. σέβου ποίνω
 ἢ πάρος τῆτο, εἰ δὲ μὴ, κἀνταῦθα
 ἀβίωτον βιώσας βίον, κακίως πικρὰς
 ὑφ' ἑαυτοῦ εὐθυμίας.

Εὐτοπίω Διακόνω. ρξη.

Ὁ τὸ ἀρέπον, ὃ σοφώτατε, μὴ
 παρὰ δίδως, ἔδιδάσκωσιν ἑαυτὸν τῆς θείας
 συμμαχίας παρὰ δίδωσιν.

Αθανασίω πρεσβυτέρω. ρξθ.

Εἰ καὶ πατρὶδος τις εἴη τῆς βασιλι-
 κωτάτης, καὶ γίνεσ τὸ ὡδὸν ἀκμῶν,
 καὶ πλεῖστον ὡδὸν ἀκμῶν, εὐ-
 γλωσσίας τ' εἰς ἄκρον ἀφίκοιτο, καὶ
 πάντα τὰ τῆς ἀρχαίων ὀπίσθιαται
 φέροι, ῥώμη τε, καὶ χέλλει, δόξῃ
 τε καὶ ἀρχῇ ἐναβριούοιτο, βασιλείας
 τε αὐτῆς ἀξιώσει, καὶ τὸν σέφανον καὶ
 τῶν ἀλφειδῶν παρὰ δίδωσιν, ἀρετῶν δὲ
 μὴ ἔχει, τῆτον ἔρωσ ἐν τοῖς ἀνδρα-
 ποδῆσιν, καὶ παρὰ δίδωσιν. εἰ δὲ τις δι-
 χασιμῶν, καὶ σωφροσύνην, ἀνδρεία τε
 καὶ φρονήσιν σοφὸς εἴη, τῆτον ἐν τοῖς

Maroni. 167.

Cetera quidem penè omnes vitiosa af-
 fectiones, & vigorem & senium habent, &
 fatietatem agnoscunt, atque ad finem om-
 ni celeritate contendunt: at horrendus pe-
 cuniarum amor, cum nobis à natura mini-
 mè infusus sit, verùm externè alicunde sese
 insinuarit, senium nescit, fatietatem con-
 tumelia afficit, lætitiã ignorat, finem ca-
 pere minimè sustinet: imò verbò in dies vi-
 gens, vel, ut rectiùs loquar, vigorem suum
 augens, fortior seipso & valetior atque a-
 crior esse contendit. Neque enim aduer-
 sus duntaxat affectus certamen habet, sed
 etiam aduersus seipsum; ut qui seipsum
 vincere summo studio adnitatur. Etenim
 citiùs ea, quæ percipi non possunt, quispiã
 perceperit, quàm ille fatietatem capiat. Si
 quidem incrementum, haud scio quo pa-
 cto, decrèmentum atque iacturam esse exi-
 stimans, ignem vehementiùs accendit.
 Quem quidem nonnulli animam quoque
 tuam degustasse asserunt. Hunc igitur
 quamprimùm extingue. Sin secus, tum hic
 insuauem vitam duces, tum illic acerbis
 poenas pendes.

Eutonio Diacono. 168.

Vir singulari sapientia prædite, qui ho-
 nestum ac decorum minimè prodit, is nu-
 quam à diuino auxilio deferatur.

Athanasio Presbytero. 169.

Quamuis & nobilissimæ patriæ quispiã
 sit, & clarissimi generis, & omni di-
 uitiarum genere abundet, & summam elo-
 quentiæ facultatem obtineat, omniãque
 veterum scripta in ore ferat, & robore ac
 pulchritudine, gloriãque & imperio glori-
 ficetur, regiãque etiã dignitate affectus sit,
 & diademata ac purpurã gestet, tamè si vir-
 tute careat, hunc ego in mancipiorum nu-
 mero habuerim. Contrà, si quis iustitia,
 temperantiã, fortitudinem, & prudentiam
 præditus sit, hunc ego inter amplissimos
 maximèque regios numeratim. Quòd si

P ϩ ij